

**Տ. ՆՈՎԱԿԻՄ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ՄԱՆՈՒԿՅԱՆԻ ՔԱՐՈՁԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**

(11 հունվարի 2009 թ.)

«Ես իսկ եմ հարությունը – կյանքը, ով հավարտում է Ինձ, թեպետ – մեռնի, կապրի. – ով կենդանի է ու Ինձ հավարտում է, հավիտյան չի մեռնի»:

(Նովի. ԺԱ 25)

Միբելի՝ բույրեր և եղբայրներ,

Ավերարանական ընթերցվածն այսօր Ղազարոսի հարության մասին էր, Քրիստոսի և իրեն մշտապես ուղեկցող կանանցից՝ Մարիամի և Մարթայի երկխոսության մասին:

Լսելով Ղազարոսի հիվանդության մասին՝ Քրիստոս մեկնում է Բեթսաիդա, Մարիամի և Մարթայի բնակարանը: Մինչ Նա կժամաներ այնտեղ, Ղազարոսն արդեն մահացել էր և չորս օր էր, ինչ թաղել էին նրան: Մի երկխոսություն է ծավալվում եղբոր մահը սգացող Մարթայի և Տիմոսի, և ապա Տիմոսի և Մարիամի միջև:

Քույրերից Մարթան, որ առաջինն էր հանդիպել Տիմոսին, ասում է. «Տե՛ր, եթե Դու այսօր եղած լինեիր, իմ եղբայրը մեռած չէր լինի, բայց հիմա էլ գիտեմ, թե ինչ էլ որ Աստուծոց ուզես, Աստված Քեզ կրա»: Տիմոս նրան խոստանում է. «Քո եղբայրը հարություն կառնի»: Սակայն Մարթան պատասխանում է. «Գիտեմ, որ հարության ժամանակ՝ վերջին օրը, հարություն կառնի»:

Այս խոսքերից հետո Տիմոս ասում է. «Ես իսկ եմ հարությունը և կյանքը, ով հավարտում է Ինձ, թեպետ մեռնի, կապրի, և ով կենդանի է ու Ինձ հավարտում է, հավիտյան չի մեռնի»: Եվ հարց է փայխա Մարթային. «Դու հավատո՞ւմ ես այս բանին»:

Մենք գիտենք, որ Աստուծո Որդին Իր անսահման սիրով, չհանդուրժելով մահվան իշխանությունը Ղազարոսի վրա, փրկում է նրան մահվան կապանքներից, որ Իր հարության նախօրինակն էր և Աստուծո փառքի համար էր:

Միբելի՝ բույրեր և եղբայրներ, արդեն 6 օր շարունակ փոխախմբում ենք Քրիստոսի մարդկության խորհուրդը և աշխարհ գալը: Իր մարդկության մարդկության միջնորդ դարձավ Աստուծո մարդկության միջև: Ինչպես Մամբրե Վերժանողն է նշում. «Իր մեջ կարարյալ միության միավորեց աստվածությունն ու մարդկությունը, որպեսզի մարդկային բնությունը աստվածային բարձրություն ունենա՝ ազատ մեղքից, և մեղավոր մարդուն փառսն առնեն, ինչ նրանք պետք է Աստուծոց ընդունեն, որ երջանիկ լինեն»:

Ամբողջական չէր լինի Տիմոս այս առաքելությունը, եթե չլիներ Նրա Նարությունը՝ հաղթանակը մահվան դեմ, հաղթանակ՝ մահվան պատճառ մեղքի գերության և թշվառության

դեմ: «Եթե Քրիստոս Նարություն չի առել,- ասում է Պողոս առաքյալը,- իգուր է մեր քարոզությունը, իգուր է և ձեր հավաքը»:

Սա է պարաճառը, որ մեր Եկեղեցու իմաստուն հայրերը Սուրբ Ծննդյան փոնակապարությունների այս շրջանում մեզ են հիշեցնում Նարության մասին:

Քրիստոս մարդացավ, մահկանացու մարմին առավ և Իր հոժար կամքով խաչի վրա մահվան փառապանքները կրեց, սակայն կրկին կյանք վերադարձավ Իր իսկ գործությամբ, որ ավելի հզոր է, քան մահը՝ այսպիսով դառնալով նախակարապետը նրանց մեջ, ովքեր ցանկանում են Իր հետ միասին կյանք վերադառնալ:

Ժամանակակից մարդու համար այնքան սովորական է դարձել մարդկության թշվառ վիճակը, որ միշտ չէ, որ նա հասկանում է հարության ուրախությունն ու խորությունը, փոխհատուցումն ու հավիտենական կյանքը, որ մեզ է պարզել մեր Տերը՝ Նիսուս Քրիստոս:

«Ես իսկ եմ հարությունը և կյանքը, ով հավատում է Ինձ, թեպետև մեռնի, կապրի, և ով կենդանի է ու Ինձ հավատում է, հավիտյան չի մեռնի»:

Մենք հավատում ենք, որ Քրիստոս մեր կյանքի աղբյուրն է և ուրախությունը, ով այսօր բոլորիս հրավիրում է կիսելու Իր աստվածային պարզեցումը: Նա հրավիրում է յուրաքանչյուր մարդու՝ ամբողջությամբ հաղորդակից լինելու երջանիկ կյանքին, որովհետև Աստված ստեղծել է մարդկանց, որ նրանք երջանիկ ապրեն: Նա ցանկանում է, որպեսզի մենք ապրենք գոհությամբ: Նա յուրաքանչյուր մարդու հնարավորություն է տալով վայելելու ամբողջ արարչագործությունը, այս աշխարհի և բնության բոլոր պարզեցումները:

Սակայն այս երջանիկ կյանքը հնարավոր կդառնար, եթե մարդիկ հարգեին միմյանց և մյուս արարածներին և դեռ ավելին, եթե նրանք սիրեին Աստծուն:

Սիրելի՛ բույրեր և եղբայրներ, սա մի պարզվիրան է, որի կիրառումը նպաստում է մարդկային ներդաշնակ, հաշտ և համերաշխ հասարակության ստեղծմանը՝ հիմնված ազատ կամքի վրա, որ հիմքն է սիրո: Իսկ ազատ կամքից բխող սիրո զգացումը բացահայտում է Տիրոջ անասելի գեղեցկությունը և օգնում է մեզ այդ նույն գեղեցկությունը փեսնել շրջակա աշխարհի և մեր նմանի մեջ, ով ստեղծված է Աստծո պարկերով և նմանությամբ:

Նավաբացյալ քրիստոնյան և նույնիսկ անհավաքը, ինքը պետք է փեսնի ու զգա կյանքն ապրելու և արժևորելու այս հնարավորությունը, ինչպես նաև մյուս բոլորի մեջ ճանաչի այդ իրավունքը՝ անկախ փարիքից, սոցիալական վիճակից, զբաղեցրած դիրքից և պաշտոնից: Եթե չվերագրենք մեր կյանքի այս իմաստը, ապա չենք կարող ժառանգել այն կյանքը, որ Աստված է խոստանում մեզ:

Մեր նախահայրերն ունեին այդ կյանքը: Սակայն չարն արեց դրախտում մարդու ունեցած երանային կյանքը, նրան մահկանացու դարձրեց և մարդկային ցեղի մեջ ներարկեց եսասիրությունը, ազահությունը, սպանության գաղափարը և այլ չարիքներ:

Չարը հեղապնդում էր Կայենին, որ սպանի իր եղբորը և դառնա առաջին եղբայրասպանը: Այդ ժամանակից ի վեր շար մարդիկ, նմանվելով չարին, արում են մյուսների կյանքը: Արդյունքում մարդիկ զրկվում են կյանքի երջանկությունից:

Քրիստոս մարդացավ, ապրեց երկրի վրա, կամավոր կերպով չարչարվեց, խաչվեց, թաղվեց և հարություն առավ մեզ կյանք տալու, դեռ ավելին, առաք կյանք պարզելու համար: Ուստի քրիստոնյայի կամ յուրաքանչյուր մեկի համար, որ սիրում է իր կյանքը և հար-

գում է Ասործուն, անհասկանալի է սպանելու կամ մյուսներին ցավ պատճառելու ցանկությունը:

Միեդի՛ բույրեր ու եղբայրներ, փարին նոր է սկսվել: Ինչպես միշտ, այս փարի ևս լսում ենք ցավալի արարքների մասին, որ մարդիկ գործում են միմյանց հանդեպ: Քրիստոս, որ ճանապարհին է, հարությունն ու կյանքը և Ով Իր երկրային կյանքն ապրեց բարիք գործելով և մարդկանց բուժելով, բոլորիս ցույց է փալիս սիրո ճանապարհը, արդարության, կյանքի նկատմամբ հարգանքի և ուրիշներին ուրախություն պատճառելու ճանապարհը՝ որպես միակ ուղին, որ մարդկությանն առաջնորդում է դեպի ճշմարիտ երջանկություն և լիակատար կյանք:

Քրիստոս Իր չարչարանքներին ու մահվանը դիմադրեց ներման, սիրո, բարիք գործելու, գոհաբերության և հարության միջոցով: Նա ապացուցեց, որ չարի գործությունը խորտակվեց, չնայած չարի կատաղի ցանկությանը՝ սպանելու կյանքի առաջնորդին:

Նա մեզ օրինակ է փալիս, որ մեր օրերում չարի գործությունը կրկին կհաղթվի սիրո մեծագույն գործությամբ, որը հարության փանող միակ ուղին է, քանի որ «...Սերը համբերող է, բաղցրաբար է, սերը չի նախանձում, չի գոռոզանում, անվայել վարմունք չի ունենում, իրենը չի փնտրում, բարկությամբ չի գրգռվում, չար բան չի խորհում, անիրավության վրա չի ուրախանում » (Ա Կորնթ. ԺԳ 4-7):

Մենք չպետք է վախենանք չարից, որ թվում է, թե իշխում է, քանի որ Նիսուս Քրիստոս, Իր հարությանը հավաքացող մարդկանց հետ միասին հաղթանակում է:

Բայց մեր հաղթանակը ոչ թե մարդկային էակների, այլ չարի նկատմամբ է, քանի որ մենք՝ քրիստոնյաներս, ցանկանում ենք, որ բոլոր մարդիկ մասնակից լինեն այս հաղթանակին, որպեսզի ոչ ոք պարտության չմարնվի չարի կողմից և չկորցնի երկրային և, որ ավելի կարևոր է, երկնային կյանքը:

Դրա համար էլ մեր Տերն ասում է. «Ես իսկ եմ հարությունը և կյանքը, ով հավատում է Ինձ, թեպետ և մեռնի, կապրի, և ով կենդանի է ու Ինձ հավատում է, հավիպյան չի մեռնի»:

Եթե հավատում ենք Նրան, ապա ինչպես Պողոս Առաքյալն է ասում. «Փնտրեք վերին բաները, այնպեղ ուր Քրիստոս նստած է Նոր աջ կողքին» (Կող. Գ 3), վերին բաների մասին խորհենք և ոչ թե այն, որ այսպեղ՝ երկրի վրա է:

Եթե հավատում ենք Նրան, ապա եկեք մեր անձերը նվիրաբերենք Քրիստոսին, որպեսզի մարդկությանը փորձության մեջ պահող փառապանքները, անձկությունը, հալածանքը, սովը, մերկությունը ջրածանեն մեզ Իր արժանի սիրուց, որ մեր կյանքի աղբյուրն է ու ուրախությունը, Ով մեռավ բոլորի համար, որպեսզի նրանք, որ կենդանի են, միայն իրենց համար կենդանի չլինեն:

Եթե հավատում ենք Նրան, ապա եկեք մեր անձերը նվիրաբերենք, որ փառավորվի Նրա անունը մեր մեջ, և մենք փառավորվենք Նրա մեջ՝ մեր Ասործու և Տեր Նիսուս Քրիստոսի շնորհի համաձայն:

Այժմ և միշտ և հավիպյալս. Ամեն: